

spekt for mandlig Lovgivning synes jeg, der her er et Punkt, hvor det i meget ringe Grad er lykkedes Mændene i deres Lovgivning at træffe det rette, det samfundsnyttige.

Det er derfor med stor Forventning, at jeg imødeser en Revision af Oktoberloven, og jeg haaber, at Resultatet maa bevirke en betydelig Forbedring i disse Forhold. Thi det er jo ikke nok, som Lovforslaget paabyder, at disse løsagtige Kvinder af Politiet kan vises bort fra Beværtningerne eller andetsteds, hvor de holder til, thi derved uskadeliggøres eller hjælpes de slet ikke, de gaar bare et andet Sted hen og driver deres Trafik. Man kan ikke fra Samfundets Side sige, at det kan man ikke blande sig i, jeg synes, at man har en Pligt til at række dem en hjælpende Haand, at isolere dem med eller mod deres Villie. Man kan nok sige, at det er et Indgreb i den personlige Frihed, men jeg synes, at det er et Indgreb af en saadan Art, at det kan forsvares. Jeg mener, at den største Ubarmhertighed og Forsømmelighed fra Samfundets Side er at lade saadanne Mennesker sejle deres egen Sø. Man betænker sig dog ikke paa at isolere en Tyv, men en usædelig Person, som lever af denne Last, hvad enten det nu er Mand eller Kvinde, en saadan lader man gaa fri, og et saadant Menneske er dog 10 Gange saa samfundsfarligt, tror jeg at kunne sige, som en Tyv. Den Slags Humanitet kan jeg ikke følge. Den offentlige Mening trænger paa disse Omraader i høj Grad til at undergaa en Forandring, og i det hele taget synes jeg, at Bedømmelsen og Forstaaelsen af Sædelighedsforholdene og deres uhyre Vigtighed for vort Land og for vort Folk er yderst mangelfuld. Det er ofte saaledes, at Folk synes, at det skal der ikke tales om, det er noget, som man ikke skal give de unge Oplysning om, de kunde gerne tage Skade deraf. Men jeg tror, at den Skade, de unge tager ved overhovedet ikke at kende noget til de faktiske Forhold, er uendelig meget større. At Sædeligheden ikke er i Opadgaaen, derom vidner Statistikken fra vore Poliklinikker for veneriske syge. Men, som sagt, man maa tale saa lidt derom, og i Hjemmene ræsonneres der ofte ubegribelig letsindigt. Undertiden har en Betjent, som har fulgt en „Langeliniepige“ hjem, af Moderen faaet

det Svar: Aa, hva', hun er jo kun ung een Gang, hun skal dog have Lov til at more sig! Jeg ved nok, at der gennem Værgeraadene og gennem de private Hjem gøres et meget stort Redningsarbejde i vort Land, jeg ved, at vore Hospitaler er udmærket indrettede for veneriske Patienter, men det er, ligesom om den offentlige Mening i det store og hele tager alt for let paa denne Sag, fortier den og ikke rigtig vil gribe den an ved Roden. Paa Sædelighedsforbrydelser tages der ofte, synes jeg, alt for let, med alt for mild Haand, det er, ligesom man ikke rigtig vil erkende Dybden af den Brøde, der begaas. Saaledes læste jeg fornylig i en Avis — om det passer, kan jeg jo ikke indestaa for —, at en Mand, der havde forledt sin Kone og sin Datter til at drive Utugt som Erhverv, ved Landsretten kun fik 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Højesteret ændrede dog Straffen til 1 Aars Tvangsarbejde, men jeg synes, at Landsrettens Dom i høj Grad maa forbavse overfor en saa alvorlig Forbrydelse, som det jo i Virkeligheden er. Et Tyveri kan man erstatte, men hvad der her forbrydes overfor en ung Pige, kan aldrig nogen Sinde hele hendes Liv igennem gøres godt igen.

Endnu en Bemærkning ønsker jeg at tilføje: da vi nu har disse Beværterforhold fremme til Overvejelse, var det saa ikke paa Tide, at de kommunale Øvrigheder stillede sig noget mere kræsent med Hensyn til, hvem der faar Beværterbevilling paa de Steder, hvor Skibene lægger til? Hvorfor skal Søfolk, hvoraf mange kun er store Dreng, der er borte fra deres Hjem, saa snart de sætter Foden paa Land, først af alt blive stillet overfor alle disse elendige og usle Beværtninger og alle de Fristelser, som disse rummer? Enhver Moder, som har sin Dreng paa Søen, maa jo leve i en stadig Angst ikke alene for Farerne paa Søen, men langt mere for Farerne paa Land. Gid der dog kunde komme mere Forstaaelse frem heraf rundt omkring i Havnebyerne! Ved Havnen skulde der ligge lyse og renlige Spisehuse, kønne og venlige, med Blomster, maaske ogsaa med Musik, og Forholdene her skulde i det hele taget være saadanne, at Tønen slet ikke kunde blive af den raa Beskaffenhed, som nu raader i vore Skipperbeværtninger. Vor